

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ»

Τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ
Γραμματέως τῆς Σ. Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν αἰρ'σεων

Ἕνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα προβλήματα πού προκύπτουν κατὰ τὴν ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση τοῦ ρεύματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι ἡ περὶ "Χριστοῦ" διδασκαλία. Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ διαιρέσει τὴν «Χριστολογία» τῆς «Νέας Ἐποχῆς» σὲ δύο βασικά κεφάλαια:

α) Ποιὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς γιὰ τὴν «Νέα Ἐποχή», καὶ

β) Ποιὸς εἶναι ὁ "Χριστὸς" τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Σπεύδω νὰ πῶ, ὅτι καὶ στίς δύο αὐτές περιπτώσεις βρισκόμαστε, ἀφ' ἑνὸς μὲν, μπροστὰ σὲ ἕναν ἄκρατο συγκρητισμὸ καὶ νεογνωστικισμό, ἀφ' ἑτέρου δέ, μπροστὰ σὲ ἕνα ἀκατάστατο καὶ συγκεχυμένο ψηφιδωτό, ὅπου ἡ εἰκόνα τοῦ "Χριστοῦ" δέν εἶναι ἐνιαία, ἀλλὰ ποικίλει ἀπὸ ὁμάδα σὲ ὁμάδα.

Ἐκεῖνο πάντως πού μπορούμε νὰ ποῦμε μετὰ βεβαιότητος εἶναι ὅτι ὁ Ὑδροχοϊκὸς Χριστὸς τῆς «Νέας Ἐποχῆς» δέν ἔχει καμιὰ ἀπολύτως σχέση μέ τόν Χριστό τῶν Εὐαγγελίων καὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς γενικώτερα. Εἶναι ἕνα κατασκευάσμα τῆς εὐρύτερης θεοσοφικῆς παραδόσεως, ἡ ὁποία καὶ ἐτροφοδότησε κυρίως τό κίνημα τῆς «Νέας Ἐποχῆς»¹. Φτάνει νὰ μελετήσῃ κανεὶς τό βιβλίον τῆς Ἀλίκης Μπέϊλη, *«Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ»*, γιὰ νὰ διαμορφώσῃ σαφεῖς εἰκόνα περὶ τοῦ δῆθεν Χριστοῦ τῆς «Νέας Ἐποχῆς».

Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς «Ν.Ε.» κάνουν διάκριση μεταξύ τοῦ Ἰησοῦ, τόν Ὅποϊον θεωροῦν ὡς ἕνα ἀπλό ἀνθρώπινο ὄργανο, καὶ τοῦ "Χριστοῦ", ὁ ὁποῖος, παρά τίς ποικίλες ἐκδοχές του στίς διάφορες ὁμάδες, θεωρεῖται ὡς θεϊκὴ ὄντοτητα *"κοσμική* καὶ ἀπρόσωπη. Κατὰ τὴν Θεοσοφικὴ διδασκαλία ὁ Ἰησοῦς δέν ταυτίζεται μέ τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος «κατοίκησε» μέσα στόν Ἰησοῦ στό παρελθόν καὶ θὰ γνω-ρίσει καὶ ἄλλες ἐνσαρκώσεις στό μέλλον.

Ἀναπόφευκτη συνέπεια αὐτῆς τῆς «Χριστολογίας» εἶναι ἡ ἀπειλή καὶ ὁ κίνδυνος ἀλλοιώσεως καὶ διαβρώσεως τῆς ὀρθῆς περὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ πίστεως καὶ ἡ σύγχυση στήν θρησκευτικὴ συνείδηση τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Α) Ποιὸς εἶναι καὶ ποιὸς δέν εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κατὰ τὴν «Νέα Ἐποχή».

¹ Δ. Μπεκριδάκη, Ὁ Ὑδροχοϊκὸς Χριστὸς, Ἡ «Χριστολογία» τῆς Ν.Ε. , περιοδ. Διάβαση, τ. 48, σ.11.

1. Ἡ Θεοσοφία

Κατά τήν Ἀλίκη Μπέϊλη (δεύτερη προφήτιδα τῆς Θεοσοφίας μετά τήν Ἑλενα Μπλαβάτσκυ) «ὁ Χριστός ἦταν ἓνας ἀπό τήν μεγάλη σειρά τῆς ἐκδηλώσεως τῶν Υἱῶν τοῦ Θεοῦ»². Ἦταν μία «μεγάλη Ἀτομικότης», ἡ ὁποία μέσα ἀπό πέντε «μεγάλες Μυήσεις» (τήν Γέννηση - τό Βάπτισμα - τήν Μεταμόρφωση - τήν Σταύρωση καί τέλος τήν Ἀνάσταση καί τήν Ἀνάληψη) «μᾶς ἔδωσε μιᾶ εἰκόνα τῶν φάσεων καί τῆς μεθόδου, διὰ τῆς ὁποίας μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ ἡ ταύτιση μέ τόν Θεό»³.

Κατά τήν «Νέα Ἐποχή» ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ "Χριστός" τῆς "Ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων", μιᾶς ἀστρολογικῆς δηλαδή ζωδιακῆς ἐποχῆς, πού βρίσκεται μεταξύ τῆς προηγουμένης «Ἑβραϊκῆς ἀπονομῆς» τοῦ Κριοῦ καί τῆς "Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου". Εἶναι μία ἀκόμη ἐνσάρκωση τῆς θείας οὐσίας, ἓνας Ἀβατάρ, ὅπως πολλοί ἄλλοι πρό αὐτοῦ, (Ἵνρος, Βούδδας, Μποντισάτβα ἢ Κρίσνα, Ράμα, Ἰμάμ Μαχντί, Σανκαρατσάρυα, Μαχαβίρ κ.ἄ.). «Ἦταν ἓνας ἀπό μιᾶ μακρά συνέχεια τελείων θείων ἀνθρώπων»⁴. Ἦταν ἐκεῖνος πού «προώθησε στό ἐπόμενο βῆμα» τήν διδασκαλία πού ἀπεκάλυψε ὁ Βούδδας. Τό ἔργο του ὑπῆρξε μοναδικό «γιατί σημείωσε μιᾶ συμπλήρωση τοῦ παρελθόντος καί μιᾶ εἴσοδο σέ κάτι ἐντελῶς νέο»⁵. Μεταξύ τῶν ἄλλων, λέει ἡ Μπέϊλη, «στό πρόσωπο τοῦ Ἱστορικοῦ Χριστοῦ μᾶς ἔδειξε τήν σημασία τοῦ Κοσμικοῦ Χριστοῦ, τοῦ μυθικοῦ Χριστοῦ καί τοῦ μυστικιστοῦ Χριστοῦ στήν καρδιά κάθε ἀνθρώπου. Ἀπεκάλυψε τήν φύση τοῦ ὑπερβατικοῦ Θεοῦ καί τοῦ ἐνυπάρχοντος Θεοῦ»⁶. Ὁ "Χριστός" εἶναι «μέσα σέ κάθε ἀνθρώπινο ὄν»⁷. Εἶναι αὐτό πού σέ ἄλλη περίπτωση θά ἀκούσαμε νά ἀποκαλεῖται «χριστική κατάσταση ἢ συνείδηση».

Ὁ "Χριστός" τῆς "Ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων", δηλαδή ὁ Ἰησοῦς Χριστός, κατά τήν Μπέϊλη, «ἔσμιξε καί συγχώνευσε μέσα Του τό μέρος μέ τό Ὅλον (ἡ Νοεποχίτικη ὀλιστική θεώρηση τοῦ κόσμου) ...καί συγχώνευσε μέσα Του τήν συλλογική συνείδηση, τήν ἀνθρώπινη κατανόηση καί τήν θεία Ὀλότητα»⁸.

² Ἀπό τή Βηθλεέμ στόν Γολγοθᾶ, σ . 217.

³ αὐτόθι, σ. 17.

⁴ αὐτόθι, σ. 211.

⁵ αὐτόθι, σ. 295.

⁶ αὐτόθι, σ. 296.

⁷ αὐτόθι, σ.310.

⁸ αὐτόθι, σ. 163-164.

Έπομένως, ο "Χριστός" της Μπέϊλη, αλλά και γενικώτερα της «Νέας Έποχής», δεν ταυτίζεται με τό μοναδικό ιστορικό πρόσωπο του Ίησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Γεννηθέντος ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας καί Σταυρωθέντος ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, ἀλλὰ εἶναι ὁ «κοσμικός Χριστός» πού ταυτίζεται μέ τό «Ἐν», τήν Συμπαντική «Θεία οὐσία», ἡ ὁποία ἐνυπάρχει στό σύμπαν καί σέ κάθε ἄτομο.

Γί' αὐτό ἡ Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι τό κοσμοσωτήριο ιστορικό γεγονός τοῦ Γολγοθᾶ. «Ἡ Σταύρωση καί ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ, γράφει ἡ Μπέϊλη, εἶναι τόσο ἀρχαῖα ὅσο καί ἡ ἴδια ἡ Ἀνθρωπότητα. Καί τά δύο εἶναι σύμβολα τῆς αἰώνιας θυσίας τοῦ Θεοῦ, καθὼς βυθίζει τόν ἑαυτό του μέσα στή μορφική ὄψη τῆς φύσεως καί γίνεται κατ' αὐτό τόν τρόπο τόσον ἐγκόσμιος ὅσο καί ὑπερβατικός»⁹.

Κατά συνέπειαν, μέ τόν ἴδιο ἀλληγορικό τρόπο ἐκλαμβάνονται, κατά τήν Μπέϊλη, καί τά πρόσωπα ἢ τά στοιχεῖα πού συνδέονται μέ τήν Γέννηση καί τήν παρουσία τοῦ "Χριστοῦ" ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ Παρθένος Μαρία συμβολίζει τήν "παρθένο ὕλη" γιατί "ἀνατρέφει καί κρύβει μέσα της...τήν χριστική συνείδηση"¹⁰. Ὁ μνήστωρ Ἰωσήφ, σάν ξυλουργός-οἰκοδόμος πού ὑπῆρξε, θεωρεῖται «σύμβολο τῆς δομικῆς-δημιουργικῆς ὁψεως τοῦ θεοῦ Πατρός»¹¹. Τό σπήλαιο εἶναι "σπήλαιο μυσήσεως", καί ἀντιπροσωπεύει τόν κόσμο ὁλόκληρο μέ «τά τέσσερα βασιλεία τῆς φύσεως», τό ὀρυκτό, τό φυτικό, τό ζωϊκό καί τό ἀνθρώπινο¹². Τά δῶρα τῶν μάγων συμβολίζουν «τά τρία μέρη τοῦ ἀνθρώπου –φυσικό, συναισθηματικό καί νοητικό»- κ.λπ.¹³. Σέ ἄλλο σημεῖο ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Παρθένος Μαρία «ἀντιπροσωπεύει τό τρίτο πρόσωπο τῆς Τριάδος, τήν ὑλική ὄψη τῆς φύσεως».¹⁴ Ἐξ ἄλλου, τό Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι, κατά τήν Μπέϊλη: «ἐκείνη ἡ ὄψη τῆς Θεότητος πού εἶναι τό ἐνεργό στοιχεῖο τῆς ὕλης καί τούτου τό φυσικό σῶμα εἶναι μιά ἀντιστοιχία»¹⁵.

Ὅπως παρατηρεῖ σύγχρονος μελετητής τοῦ φαινομένου τῆς «Νέας Έποχής», «Ἡ εἰκόνα πού ἔχει σχηματίσει ἡ Νέα Έποχή γιά τόν Ίησοῦ Χριστό, εἶναι ἔντονα ἐπηρεασμένα ἀφενός ἀπό τόν Γνωστικισμό καί ἀφετέρου ἀπό τήν Ἀπωανατολική θρησκευτικότητα»¹⁶.

2. Ἄλλες Νεοεποχίτικες ἐκδοχές περί τοῦ ιστορικοῦ Ίησοῦ

⁹ αὐτόθι, σ. 206.

¹⁰ αὐτόθι, σ. 76.

¹¹ αὐτόθι, σ. 77.

¹² αὐτόθι σ.78-79.

¹³ αὐτόθι σ. 83. Βλ. καί Μπεκριδάκη Δημ., μν.ἔργ, σ. 13.

¹⁴ Ἀπό τή Βηθλεέμ στόν Γολγοθᾶ, σ. 169.

¹⁵ αὐτόθι, σ. 169.

¹⁶ Μπεκριδάκη Δημ., μν.ἔργ, σ. 14.

Χριστοῦ:

Στά συγγράμματα τῶν ἐκφραστῶν τῆς "Νέας Ἐποχῆς" συναντᾶμε συχνά τίς παλαιές γνωστικές θέσεις ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐπισκέφθηκε τό Θιβέτ, ὅτι ἐμαθήτευσε κοντά σέ γκουροῦ τῆς Ἀπω Ἀνατολῆς κ.ο.κ. Στή συνέχεια θά ἀναφερθοῦμε σέ μερικές ἀπό τίς πιό διαδεδομένες νεοεποχίτικες ἐκδοχές περί τοῦ προσώπου τοῦ ἱστορικοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ι) Ὁ Ἰησοῦς τοῦ "Υδροχοϊκοῦ Εὐαγγελίου"

Τό 1907 ἐξεδόθη σέ πρώτη ἔκδοση τό γνωστό ὡς «Υδροχοϊκό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»¹⁷. Συγγραφέας του θεωρεῖται ὁ ἀμερικανός Levi H. Dowling, γνωστός μέ τό ψευδώνυμο Λευϊ, ὁ ὁποῖος ὑπεστήριξε ὅτι τό «εὐαγγέλιο» αὐτό τοῦ ὑπαγορεύθηκε σέ ἐλάχιστο χρόνο κατά τή διάρκεια ἑνός ὁράματος.¹⁸ Τό κείμενο αὐτό, τό ὁποῖο ἀποκαλεῖται καί «Πέμπτο Εὐαγγέλιο», χωρίζεται σέ κεφάλαια καί στίχους κατά τρόπον καθόλα ὅμοιο μέ τά Εὐαγγέλια. Οἱ πληροφορίες του ὅμως δέν ἀντλοῦνται ἀπό ἱστορικές πηγές, ἀλλά ἀπό τά ἀποκαλούμενα "Ἀκασικά ἀρχεῖα", ὅπως μᾶς πληροφορεῖ τό ἐξώφυλλο τοῦ βιβλίου¹⁹.

Κατά τό "Υδροχοϊκό Εὐαγγέλιο", *"Ἡ λέξη "Χριστός", αὐτή καθ' ἑαυτή, δέν ἀναφέρεται σέ κάποιο συγκεκριμένο πρόσωπο· κάθε χρισμένο πρόσωπο εἶναι "Χριστός"*"²⁰. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν ἦταν πάντα Χριστός. *"Ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἕνας ἰδανικός Ἑβραῖος...Ἡ μόνη διαφορά ἦταν ὅτι σέ περασμένες ζωές Του εἶχε ξεπεράσει τίς σαρκικές ἐπιθυμίες σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε μποροῦσε νά δοκιμάσει ἀπό πειρασμούς καί νά μήν ὑποκύψει...Ὁ Ἰησοῦς κέρδισε τόν τίτλο τοῦ Χριστοῦ μέσα ἀπό μιὰ γεμάτη κόπους ζωή"*²¹. Τελικά, στέφθηκε Χριστός «στό πορφυρό δωμάτιο τοῦ ναοῦ» στήν Αἴγυπτο, λαμβάνοντας τόν ὑψηλότερο βαθμό τόν Χριστικό, ἀπό τούς ἀνώτατους ἄρχοντες τῆς γῆς²². Κατά τόν Λήβι ὁ

¹⁷ Πλήρης τίτλος τοῦ βιβλίου: "Τό Εὐαγγέλιο τῆς Ἐποχῆς τοῦ Υδροχόου τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Χριστός τῆς Ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων".

¹⁸ Pennesi A.O., *Il Cristo del New Age*, 28.

¹⁹ αὐτόθι, σ. 27. Σανσκριτικός ὅρος, πού σημαίνει τά ἄφθαρτα ἀρχεῖα τῆς ζωῆς. Ἄλλες ἐρμηνεῖες εἶναι "Πρωταρχική ὕλη", "Παγκόσμιος νοῦς", "Ἀνώτατη Διανόηση". -Τά Ἀκασικά ἀρχεῖα θεωροῦνται ὡς ἕνα εἶδος «τράπεζας κοσμικῶν δεδομένων», στήν ὁποία εἶναι δῆθεν ἀποθηκευμένο ὅ,τι συνέβη κατά τό παρελθόν.

²⁰ Υ.Ε. σ. 18.

²¹ Υ.Ε. σ. 21-22.

²² Υ.Ε. σ. 131.

Ἰησοῦς ἐμαθήτευσε πλησίον τοῦ Ραββί Hillel καί στή συνέχεια ἐπισκέφθηκε τήν Ἰνδία, ὅπου ἐμαθήτευσε στόν ναό τῆς ἱερῆς πόλεως Jagannath καί ἐκεῖ διδάχθηκε τίς Βέδες καί τοὺς νόμους τοῦ Μανοῦ. Στή συνέχεια ἐπισκέφθηκε τό Θιβέτ, ὅπου συνάντησε τόν σοφό Μένγκ-Τσέ στό μοναστήρι τῆς Lech , τήν Περσία, τήν Ἀσσυρία, τήν Ἑλλάδα καί τελικά ἔφθασε στήν Ἡλιούπολη τῆς Αἰγύπτου, ὅπου πέρασε ἀπό τοὺς ἑπτὰ βαθμούς τῆς μυήσεως (εἰλικρίνεια, δικαιοσύνη, πίστη, φιланθρωπία, ἡρωϊσμός, θεία ἀγάπη καί Χριστός-χριστική κατάσταση).²³

Ἀκολούθως, προσέφερε μιά 3ετῇ «χριστική ὑπηρεσία» καί στό τέλος μετά τή σταύρωση καί τήν ἀνάστασή του «ὕλοποιήθηκε» καί ἐμφανίστηκε πρῶτα στοὺς μαθητές Του καί ἔπειτα στοὺς σοφοὺς τῆς Ἀνατολῆς, στήν Ἰνδία, στοὺς μάγους ἱερεῖς στήν Περσία, στόν ναό τῆς Ἱερουσαλήμ, μπροστά στόν Ἀπόλλωνα καί τήν Σιωπηλή Ἀδελφότητα στήν Ἑλλάδα, στόν Τίβερη στήν Ρώμη καί στοὺς ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τῆς Ἡλιούπολεως στήν Αἴγυπτο.

Ὁ Λήβι ὑποστηρίζει ἀκόμη ὅτι: *"Οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανικοὶ κύκλοι μᾶς λένε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος καί ὁ Χριστός ἦταν ἓνα καί τό αὐτό καί ὅτι τό ἀληθινό ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ἀξιοθαύμαστου ἀτόμου ἦταν Ἰησοῦς Χριστός. Μᾶς λένε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἀπό τή Γαλιλαία ἦταν ὁ αἰώνιος Θεός ἐνδεδυμένος σάρκα ἀνθρώπου, ὥστε νά μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νά βλέπουν τή δόξα του. Αὐτό βέβαια τό δόγμα βρίσκεται σέ πλήρη ἀντίθεση μέ τή διδασκαλία τοῦ ἴδιου τοῦ Ἰησοῦ καί τῶν ἀποστόλων του. Οἱ ὑδροχοϊκοὶ Διδάσκαλοι διαμόρφωσαν συσχεπτόμενοι μιά ἀπάντηση σ'αὐτό τό ἐρώτημα, ἡ ὁποία καλύπτει ὅλες τίς ἀπαιτούμενες πληροφορίες"*²⁴.

ii) Ἡ Ἑσσαιϊκή ἐκδοχή:

Ἄλλη ἐκπρόσωπος τῆς "Νέας Ἐποχῆς", ἡ Shirley MacLaine, ὑποστηρίζει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὑπῆρξε ἓνας Ἑσσαιῖος διδάσκαλος καί θαυματοποιός. Ὁ Ἑσσαιῖος Ἰησοῦς διδάσκει δῆθεν, κατ'αὐτήν, ὅτι ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ δέν βρίσκεται στήν Ἀγία Γραφή, ἡ ὁποία εἶναι καρπός τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ, ἀλλά μέσα στήν Φύση.

Στό "Ἑσσαιϊκό Εὐαγγέλιο τῆς Εἰρήνης" τοῦ Edmond Bordeaux Szekely, ὁ Ἰησοῦς ὁμιλεῖ γιά τήν ἱερότητα τῆς Μητέρας Γῆς, ἡ ὁποία βρίσκεται στό ἴδιο ἐπίπεδο μέ τόν Θεό Πατέρα: *"Αὐτή, λέει, σᾶς*

²³ Βλ. Pennesi A.O., ἐνθ. ἄνωτ. σ. 29.

²⁴ Υ.Ε. σ.21.

έδημιούργησε καί σᾶς διατηρεῖ στή ζωή... ἡ δύναμή της εἶναι ἀνώτερη ἀπό ὅ,τιδήποτε...αὕτη καταστρέφει τόν σατανᾶ"²⁵.

Τήν νεογνωστική αὕτη Ἑσσαιϊκή ἐκδοχή περί τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ συναντᾶμε σήμερα σέ πολλές ἀντιχριστιανικές καί συγκρητιστικές τοποθετήσεις ἀρνητῶν καί πολεμίων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

iii) Ἄς δοῦμε ἐν συντομίᾳ τί λέγει περί τοῦ Ἰησοῦ ὁ "ἀπόστολος" τοῦ Μαϊτρέγια Benjamin Crème:

Κατά τήν ἄποψη τοῦ Crème, «οἱ Χριστιανικές Ἐκκλησίες παρουσίασαν στόν κόσμο μιᾶ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἀδύνατο νά τή δεχθοῦν οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι....Ὑποστηρίζω ὅτι ἡ ἄποψη τοῦ ἐσωτερισμοῦ εἶναι πιό λογική, πιό πιθανή:σύμφωνα μ'αὐτήν ὁ Χριστός εἶναι ἓνας ἄνθρωπος. Κατά τή γνώμη μου οἱ Ἐκκλησίες ἔδωκαν ὑπερβολική ἔμφαση στή θεϊκότητα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι θεϊκός, ἀλλά μέ τόν τρόπο πού ἐσεῖς κι'ἐγώ εἴμαστε θεϊκοί -μόνο πού Ἐκεῖνος ἔχει ἐκδηλώσει τή θεϊκότητά Του κι'ἐμεῖς ἀκόμα ὄχι». Ὅλα τά ἄλλα «εἶναι φαιδρά»²⁶.

Ὁ Δάσκαλος Ἰησοῦς τοῦ Crème, σύμφωνα μέ τή διαβεβαίωση τοῦ Δασκάλου Djwal Khul, κάποτε «θά ἀναλάβει τό θρόνο τοῦ Ἁγίου Πέτρου καί θά ἐπιδιώξει νά μεταμορφώσει τίς Ἐκκλησίες»²⁷.

Ὁ Ἰησοῦς ὑπῆρξε μαθητής τοῦ Μαϊτρέγια: «Στήν Παλαιστίνη, ἐδῶ καί 2.000 χρόνια, ὁ Μαϊτρέγια ἐργάστηκε μέσ'ἀπό τόν Ἰησοῦ, τό μαθητή Του. Ἀπό τή Βάπτισις στόν ποταμό Ἰορδάνη μέχρι τή Σταύρωση, ὁ Ἰησοῦς **ἐπισκιαζόταν** ἀπό τή συνείδηση τοῦ Μαϊτρέγια. Ἡ ἐπισκίαση εἶναι μιᾶ διαδικασία πού χρησιμοποιεῖται μερικές φορές ἀνάμεσα στούς Δασκάλους καί τούς μαθητές Τους σάν ἓνα μέσο γιά νά δοθεῖ μιᾶ νέα διδασκαλία στήν ἀνθρωπότητα. Μέ τήν πλήρη συναίνεση καί συνεργασία τοῦ Ἰησοῦ, ὁ Μαϊτρέγια μπόρεσε ἔτσι νά ἐκλύσει στόν κόσμο τή μεγάλη πνευματική ἐνέργεια πού τήν ὀνομάζουμε ἀγάπη. Ὁ Ἰησοῦς, πού εἶναι καί ὁ ἴδιος τώρα Δάσκαλος, ἔχει παίξει σπουδαῖο ρόλο στήν προετοιμασία τοῦ δρόμου γιά τήν ἐπιστροφή τοῦ Μαϊτρέγια καί θά εἶναι ἓνας ἀπό τούς πρώτους Δασκάλους πού θά παρουσιαστοῦν στόν κόσμο μετά τήν Ἡμέρα τῆς Ἀναγγελίας"²⁸. Ἄλλοι τέτοιοι Διδάσκαλοι ἦταν ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Ἑρμῆς, ὁ Ράμ, ὁ Μίθρας, ὁ Βυάσα, ὁ Σανκαρατσάρια κ.ἄ.

²⁵ Παρά Pennesi A.O., ἔνθ. ἀνωτ. σ. 30-31.

²⁶ Crem Ben., Ἡ ἐπανεμφάνιση τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Δασκάλων τῆς σοφίας, σ. 33.

²⁷ αὐτόθι σ.34.

²⁸ Ἐφημ. Ἡ Ἀνάδυση, φ. 9, σ. 4.

Κατά τόν Κρέμ: «Πολλοί άνθρωποι τις τελευταίες δεκαετίες αναγκάστηκαν νά εγκαταλείψουν τις Έκκλησίες καθόσον οί τελευταίες επιμένουν νά παρουσιάζουν μίαν εικόνα τοῦ Χριστοῦ, πού ἡ πλειοψηφία τῶν σκεπτομένων ἀνθρώπων σήμερα εἶναι δύσκολο νά δεχτεῖ. Τόν παρουσιάζουν σάν τόν Ἕνα καί Μονογενῆ Υἱό τοῦ Θεοῦ, πού θυσιάστηκε ἀπό τό φιλόστοργο Πατέρα Του γιά νά λυτρώσει τήν Ἀνθρωπότητα ἀπό τό βάρος τῶν ἀμαρτιῶν της.... τόν προβάλλουν σάν μοναδική ἀποκάλυψη (μιά γιά πάντα) τῆς φύσης τοῦ Θεοῦ.... Τέλος τόν διδάσκουν σάν Ἐκεῖνον πού περιμένει σέ κάποια ἀπόμακρα κι'ἄλλα Οὐράνια μέρη, περιμένοντας τή συντέλεια τοῦ κόσμου, ὅποτε καί θά ἐπιστρέψει μέσα σέ μιά νεφέλη δόξας, καί καθώς θά ἤχεῖ ἡ σάλπιγγα τοῦ Ἀγγέλου, θά ἐπιζητήσει νά κληρονομήσει τή Βασιλεία Του»²⁹.

iv) Ἄλλες ἐκδοχές

Παρόμοιες ἐκδοχές περί τοῦ προσώπου τοῦ ἱστορικοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ συναντᾶμε καί σέ πολλές ἄλλες παραθρησκευτικές ὁμάδες. Ὅλες πάντως οί ἐκδοχές, σέ γενικές γραμμές, παρουσιάζουν τά ἐξῆς χαρακτηριστικά:

- I. Ὁ ἱστορικός Ἰησοῦς Χριστός διακρίνεται ἀπό τόν αἰώνιο, ἀπρόσωπο καί παγκόσμιο "Χριστό".
- II. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν θεωρεῖται ὡς ὁ ἕνας καί μοναδικός Χριστός στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος.
- III. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι ἡ αὐθεντική μοναδική ὁδός πρὸς τόν Θεό.
- IV. Ὁ Σταυρικός θάνατος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἢ ἀπορρίπτεται ἢ παρερμηνεύεται.
- V. Τά κείμενα τῶν Εὐαγγελίων δέν θεωροῦνται τό ὑποχρεωτικό σημεῖο ἐκκινήσεως γιά τήν κατανόηση τῆς αὐθεντικῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ.
- VI. Νεογνωστικά ἐξωβιβλικά στοιχεῖα ἐκλαμβάνονται ὡς αὐθεντι-κές πηγές (π.χ. νεογνωστικά καί ἀπόκρυφα εὐαγγέλια, Ἀκασικά ἀρχεῖα κ.λπ.).
- VII. Ἐπιδιώκεται μιά ἀποϊστοριοποίηση τῶν ἱστορικῶν γεγονό-των τῶν Εὐαγγελίων καί ἡ παρουσίᾳ τους ὡς διαχρονικῶν μυθικῶν διηγήσεων.
- VIII. Πολλές πληροφορίες περί τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ προέρχονται ἀπό ὀντότητες, πνεύματα ὁδηγούς καί ἀνωτέ-ρους διδασκάλους.

²⁹ Crem Ben., μν. ἔργ., σ. 8-9.

ΙΧ. Στά Άγιογραφικά κείμενα εφαρμόζεται μιά έσωτεριστική-άποκρυφιστική έρμηνεία για νά έπιτευχθῇ δῆθεν ἡ κάθαρση τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπό τά στοιχεῖα πού επικάλυψαν τόν έσωτεριστικό, πραγματικό, χαρακτήρα του³⁰.

Χ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός γιά τήν "Νέα Έποχή" εἶναι, μέ ἄλλα λόγια, ἓνας γκουρού, ἓνας ἀβατάρ, ἓνας διδάσκαλος ὅπως τόσοι ἄλλοι πρό Αὐτοῦ, εἶναι ἔστω ὁ Χριστός τῆς "Έποχῆς τῶν Ἰχθύων", δέν εἶναι ὅμως ὁ μοναδικός καί ἀνεπανάληπτος, ὁ Μονογενής Υἱός τοῦ Θεοῦ, ἡ μοναδική προσδοκία τῶν Έθνῶν, ὁ Έρχόμενος μόνον γιά νά κρίνει "ζῶντας καί νεκρούς". Εἶναι ἓνας ἀπό τούς προδρόμους τοῦ Χριστοῦ τῆς "Ν.Έ.", ὁ ὁποῖος ἔχει ἤδη παρουσιασθῇ δῆθεν ἀνάμεσά μας καί εἶναι ζωντανός ἢ ἀναμένεται νά ἐμφανισθῇ ἀπό στιγμή σέ στιγμή. Γι' αὐτό, στίς ὁμάδες αὐτές δέν γίνεται λόγος γιά Β' Παρουσία τοῦ Χριστοῦ ἀλλά γιά "ἐπανεμφάνιση τοῦ Χριστοῦ". Καί τοῦτο διότι ὁ "Χριστός τῆς Νέας Έποχῆς", σάν "*χριστική κατάσταση*", ἤδη ἐμφανίστηκε μέσω ἄλλων "ὀργάνων", καί σέ ἄλλες ἀστρολογικές ἐποχές.

Β) Ὁ "Χριστός" τῆς "Νέας Έποχῆς"

Ὅπως ἀναφέραμε ἤδη στήν ἀρχή τῆς εἰσηγήσεώς μας δέν ὑπάρχει γιά τήν "Νέα Έποχή" μιά μόνον εἰκόνα τοῦ "Χριστοῦ" της. Θά μπορούσε κανείς νά ἀπαριθμήσει πληθώρα "Χριστῶν", μιά καί οἱ πολυάριθμες ὁμάδες τῆς "Νέας Έποχῆς" διεκδικεῖ, ἡ κάθε μιά γιά τόν ἑαυτό της, τήν αὐθεντία καί ἓνα δικό της τύπο "Χριστοῦ". Γι' αὐτό, θά ἦταν ὀρθώτερο νά μιᾶμε γιά "Χριστούς τῆς Νέας Έποχῆς", πού μεταξύ τους μάλιστα ἔχουν ἀβυσσαλέες διαφορές καί βρίσκονται σέ σκληρό ἀνταγωνισμό.

Ἔτσι δέν συμφωνεῖ, φερειπεῖν, ὁ "Χριστός τῆς Θεοσοφίας" μέ τόν "Χριστό τοῦ Ὑδροχόου" ἢ ὁ "Χριστός τῆς Ἐνωτικῆς Ἐκκλησίας" τοῦ Μούν μέ τόν Σάϊ Μπάμπα. Ἐξ ἄλλου, κατά καιρούς ἐμφανίσθηκαν πολλοί ψευδόχριστοι καί μεσσίες, ἰδιαίτερα τά τελευταῖα ἔτη τῆς δεύτερης μ. Χ. χιλιετηρίδας. Δέν θεωροῦμε ἀπαραίτητο νά ἀναφερθοῦμε ἐδῶ σ'αὐτούς τούς ἀναρίθμητους μεσσίες τῶν τελευταίων χρόνων, οἱ ὁποῖοι προσπάθησαν νά ἐξα-πατήσουν ἀνύποπτους καί ἀμαθεῖς ἀνθρώπους. Θά περιοριστοῦμε μόνον στούς πιό ἀντιπροσωπευτικούς τύπους τῶν κυριότερων ρευμάτων τῆς "Ν.Έ." καί μάλιστα ἐκείνους πού καταχρῶνται τό ὄνομα "Χριστός". Διότι ὑπάρχουν καί πολλοί ἄλλοι πού δραστηριοποιοῦνται ὡς μεσσίες καί "Χριστοί", ἀλλά δέν χρησιμοποιοῦν τόν τίτλο "Χριστός".

³⁰ Βλ. Pennesi Α.Ο., ἔνθ. ἀνωτ. σ. 33.

Πιο πάνω είδαμε πώς οι διάφορες τάσεις έκλαμβάνουν το πρόσωπο του Ίησοῦ Χριστοῦ. Ἐδῶ θά δοῦμε ποιός εἶναι ὁ Χριστός στίς διάφορες αὐτές τάσεις.

1) Ὁ "Χριστός" τῆς Θεοσοφίας

Ὁ "Χριστός" γιά τήν θεοσοφίστρια Ἑλενα Μπλαβάτσκι εἶναι ὁ "κοσμικός Χριστός" καί βρίσκεται μέσα σέ κάθε ἄνθρωπο. «Ὁ Χριστός, λέει ἡ Μπλαβάτσκι, - ὁ ἀληθινός ἐσωτερικός ΣΩΤΗΡ – δέν εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλά ἡ ΘΕΙΑ ΧΑΡΗ μέσα σέ κάθε ἀνθρώπινη ὑπαρξη»³¹. «Ὁ ὅρος "Χριστός" ἢ "χριστική κατάσταση", συνεχίζει, ἦταν πάντοτε συνώνυμος μέ τόν ὅρο "Μαχατμική κατάσταση", δηλαδή ἔνωση τοῦ ἀνθρώπου μέ τή θεία ἀρχή μέσα του. Ὅπως λέει ὁ Παῦλος (Ἐφεσ. 3,17): "κατοικῆσαι τόν Χριστόν διά τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν". Πού σημαίνει, "ὥστε νά βρεῖτε τόν Χριστό μέσα στόν ἐσωτερικό σας ἄνθρωπο μέσω τῆς γνώσεως καί ὄχι μέσω τῆς πίστεως"»³².

Τά ἴδια ὑποστηρίζει καί ἡ Μπέιλυ: «Υπάρχει μιά διαρκῶς μεγεθυνομένη καί ἀναπτυσσομένη πίστη ὅτι, ἐντός μας ὑπάρχει ὁ Χριστός, ὅπως ὑπῆρχε καί ἐντός τοῦ Διδασκάλου Ἰησοῦ καί ἡ πίστις αὐτή θά μεταβάλλῃ τά πράγματα τοῦ κόσμου, καί ὁλόκληρη τήν στάση τῆς ἀνθρωπότητος ἀπέναντι τῆς ζωῆς»³³. Καί σέ ἄλλο σημεῖο γράφει: "Ἡ ἰδέα ἐνός προσωπικοῦ Χριστοῦ πρέπει νά ἐκλείψει καί νά ἀντικατασταθεῖ ἀπό τόν Χριστό σάν ζωή καί ἐλπίδα γιά ὅλους μας"³⁴.

Ὁ θεοσοφικός "Χριστός" τῆς Μπέιλυ «ἐπί δύο χιλιάδες ἔτη ὑπῆρξεν ὁ ὑπέρτατος Ἀρχηγός τῆς Ἀοράτου Ἐκκλησίας, τῆς Πνευματικῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία ἀπαρτίζεται ἀπό μαθητάς ἐξ ὅλων τῶν θρησκειῶν». «Ὁ Χριστός δέν ἔχει θρησκευτικούς φραγμούς εἰς τήν συνείδησίν Του. Δέν Τόν ἐνδιαφέρει ποίαν πίστιν ἀκολουθεῖ ὁ ἄνθρωπος»³⁵. Αὐτός ὁ "Χριστός", θά ἰδρύσῃ κατά τήν Μπέιλυ, μιά Νέα Παγκόσμια Θρησκεία.

Μέ τούς θεοσοφιστές ταυτίζονται καί οἱ Ροδόσταυροι: "Πρῶτα ἀπ' ὅλα, γράφουν, πρέπει νά ἐπανέλθουμε σ' ἓνα παλιό θέμα καί νά δηλώσουμε ξανά ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι ἓνας ἱεροφάντης μεγαλοπρεποῦς ἀναστήματος πού διαμένει κάπου ἔξω ἀπό τό χονδροειδῆ υἱικό κόσμο. Κατά πρῶτο λόγο εἶναι ἓνα ἀπρόσωπο,

³¹ Ὁ ἐσωτερικός χαρακτήρας τῶν Εὐαγγελίων, σελ.12.

³² αὐτόθι σ.30.

³³ Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ, σ. 39.

³⁴ Ἀπό τή Βηθλεέμ στόν Γολγοθά, σ. 316.

³⁵ αὐτόθι, σ. 65.

άπεριόριστο "Ον πού έκδλώνεται σάν Φῶς, Δύναμη, Ίσχυρό πεδίο Ακτινοβολίας"³⁶.

Ο "Χριστός", λοιπόν, τῆς Θεοσοφίας εἶναι ὁ "κοσμικός Χριστός" πού ταυτίζεται μέ τό θεῖον, τό Ἔν, τήν ἀπρόσωπη Συμπαντική συνείδηση, καί δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τόν Χριστό τῶν Εὐαγγελίων.

2) Ὁ Χριστός τοῦ Ὑδροχόου

Πάνω στήν θεοσοφική έκδοχή περί "Χριστοῦ" οἰκοδομεῖ τήν δική του θεωρία ὁ Benjamin Creme, ὁ ἀπόστολος τοῦ Μαϊτρέγια. Καί γι'αυτόν, ὁ Χριστός δέν εἶναι πρόσωπο. "Στήν ἐσωτερική παράδοση, λέει, "Χριστός" δέν εἶναι τό ὄνομα ἑνός ἀτόμου, ἀλλά ἀντιπροσωπεύει ἀξίωμα τῆς Ἱεραρχίας. Ὁ τωρινός κάτοχος αὐτοῦ τοῦ ἀξιώματος, ὁ Κύριος Μαϊτρέγια, τό ἀνέλαβε πρίν δυό χιλιάδες χρόνια κι'ἐμφανίστηκε στήν Παλαιστίνη μέσω τοῦ Μαθητῆ Του Ἰησοῦ, μέ τήν ἀπόκρυφη μέθοδο τῆς ἐπισκίασης, πού εἶναι ἡ συχνότερη μορφή ἐμφάνισης τῶν Ἀβατάρ"³⁷.

Γιά τόν Creme, ὁ σημερινός Χριστός εἶναι ἤδη παρών μεταξύ μας ὡς Μαϊτρέγια, τίτλος πού συναντᾶται καί στήν Θεοσοφία μέ προέλευση τόν Ἰνδουϊσμό. Ὁ ἴδιος ὁ Μαϊτρέγια τόν πληροφόρησε γι'αυτό στίς "7 Ἰουλίου 1977". Τοῦ εἶπε ὅτι "τό σῶμα ἐμφάνισής Του ἦταν ὀλοκληρωμένο... Στίς 8 Ἰουλίου... ἄρχισε ἡ κάθοδος.. καί στίς 22 Ἰουλίου ἡ Ἀποστολή Του εἶχε ἀρχίσει"³⁸.

Ὁ Creme ὀνομάζει τόν ἑαυτό του «Πρόδρομο Ἰωάννη τοῦ Χριστοῦ Μαϊτρέγια» καί ὑποστηρίζει ὅτι ὁ "Χριστός" του «αὐτός ὁ Μεγάλος καί Μοναδικός Ἄνθρωπος ἡ Μαϊτρέγια ἡ Χριστός ἡ Κύριος τῆς Ἀγάπης, στίς 19 Ἰουλίου 1977 ἔφθασε στό κέντρο Του, πού βρίσκεται σέ μιά χώρα τοῦ σύγχρονου κόσμου μας»³⁹. Ἡ παρουσία του, μᾶλλον συνδέεται μέ Ἀφρικανική χώρα καί συνοδεύεται μάλιστα ἀπό "σημάδια" καί "προβλέψεις"⁴⁰.

Ἀξίζει νά μεταφέρουμε ἐδῶ τήν ἄποψη τοῦ Creme περί Ἀντίχριστου: "Σύμφωνα μέ τήν Προαιώνια Σοφία, ὁ ἀντίχριστος δέν εἶναι ἓνα ἄτομο πού ζεῖ σέ ὀρισμένο χρονικό σημεῖο, ἀλλά μιά ἐνέργεια πού ἐκλύεται πρίν ἀπό τήν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ. Ἔρχεται γιά νά ἐτοιμάσει τό δρόμο γιά τίς ἐποικοδομητικές δυνάμεις τοῦ Χριστοῦ μέ τό νά καταστρέψει τούς παλιούς ἀποκρυσταλλωμένους τρόπους πού δέν

³⁶ Rijckenborgh J.V., Ὁ ἐρχόμενος νέος ἄνθρωπος, σ. 30.

³⁷ Crème Ben. ἐνθ. ἄνωτ. σ. 14

³⁸ αὐτόθι σ. 80.

³⁹ αὐτόθι σ. 8.

⁴⁰ Ἐφημ. Ἡ Ἀνάδυση, φ. 9.

ἀφήνουν νά υπάρξει νέα προσδος γιά τήν κοινωνία"⁴¹. Καί ἄλλοῦ ὑποστηρίζει ὅτι ὁ ἀντίχριστος "εἶναι ἡ πρώτη ὄψη, ἡ ὄψη τῆς Θέλησης τοῦ Θεοῦ μέ τήν καταστρεπτική της μορφή... Εἶναι ἡ καταστρεπτική δύναμη τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, πού ἐτοιμάζει τό δρόμο τοῦ Χριστοῦ"⁴².

γ) Ἄλλα χαρακτηριστικά τοῦ "Χριστοῦ τῆς Νέας Ἐποχῆς"

Ὁ "Χριστός" κατά τήν Θεοσοφία θά ἐργασθῇ ὡς "Παγκόσμιος Ἐκπαιδευτής καί αἱ Ἐκκλησίαι εἶναι ἀπλῶς μία ἀπό τās ὁδούς διδασκαλίας τās ὁποίας θά χρησιμοποιήσῃ"⁴³. "Υπὸ ἔποψιν θρησκείας μπορεῖ νά εἶναι Χριστιανός ἢ Βουδδιστής ἢ καί νά μήν ἔχη καμμίαν ἀπολύτως θρησκείαν", γράφει ἡ Μπέιλυ⁴⁴.

Σέ προηγούμενες ἐποχές ὁ "Χριστός" ἐμφανίστηκε μέσῳ δύο Ἀβατάρ, "τοῦ Βούδδα, ὁ ὁποῖος ἔφερε τό Φῶς εἰς τήν Ἀνατολήν καί τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἔφερε τήν Ἀγάπην εἰς τήν Δύσιν"⁴⁵.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς ὁ "Χριστός τῆς Ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων", ἔχει ὡς σύμβολό του τούς ἰχθεῖς. Συγχρόνως ὁμως ὑπῆρξε καί... ὁ πρόδρομος τοῦ Χριστοῦ τῆς "Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου" "καί προέβλεψε τό ἔργον πού θά εἶχε νά ἐπιτελέσῃ κατά τήν περίοδον τοῦ Ὑδροχόου εἰς τό ἐπόμενο (ζωδιακόν) στοιχεῖον". Αὐτό ἀποδεικνύεται, κατά τήν Μπέιλυ, καί ἀπό τό "δραματικόν ἐπεισόδιον", ὅταν εἶπε στούς μαθητές Του νά μεταβοῦν στήν πόλη καί ἐκεῖ θά συναντήσουν "ἄνθρωπον φέροντα ὑδρίαν ὕδατος". Τό "σημεῖον τοῦ ὕδροχόου", λέει, "τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν ὑδρίαν τοῦ ὕδατος" εἶναι ὁ συμβολισμός τῆς "Νέας Ἐποχῆς τοῦ ὕδροχόου", κατά τήν ὁποία θά ἐπανεμφανιζόταν ὁ Χριστός⁴⁶.

Ἐν τῷ μεταξύ, τό ἔτος ὁμως 1945, ὁ "Χριστός" "ἀνήγγειλεν εἰς τήν συγκεντρωθεῖσαν πνευματικήν Ἱεραρχίαν καί πρὸς ὅλους τούς ὑπηρέτας Του καί τούς μαθητάς Του ἐπὶ τῆς Γῆς, ὅτι ἀπεφάσισε νά προβάλῃ καί πάλιν καί νά ἔλθῃ εἰς φυσικήν ἐπαφήν μέ τούς ἀνθρώπους". Τότε, κατά τίς τρεῖς μεγάλες ἑορτές τῆς Πανσελήνου τοῦ ἔτους ἐκείνου, "ἀπεδεσμεύθησαν τρία ρεύματα ἐνεργείας". Αὐτές τίς "δυνάμεις τῆς ἀνοικοδομήσεως" "Ἡ Ἱεραρχία προσπαθεῖ τώρα νά τās διοχετεύσῃ εἰς τήν Συνέλευσιν τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν"⁴⁷. Κατά τήν ἴδια Πανσέληνον τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1945 (πού ὀνομάζεται καί Πανσέληνος τοῦ Χριστοῦ) παρέδωσε στούς ἀνθρώπους καί μιά ἀπό τίς ἀρχαιότερες προσευχές,

⁴¹ αὐτόθι σ. 7.

⁴² Crème Ben. ἐνθ. ἄνωτ. σ. 46-47.

⁴³ Μπέιλυ Ἀλ., Ἡ ἐπανεμφάνισις τοῦ Χριστοῦ, σ. 20.

⁴⁴ αὐτόθι σ. 21.

⁴⁵ αὐτόθι σ. 66.

⁴⁶ αὐτόθι σ. 85-86.

⁴⁷ αὐτόθι σ. 100.

τήν "Μεγάλη Ἐπίκληση"⁴⁸. Τότε, ἐπίσης, "ἀνέλαβε καί τὰς εὐθύνas Του ὡς Πρόδρομος καί ὡς Διδάσκαλος τῆς Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου"⁴⁹.

Ἐξ'ἄλλου, σέ κοιλάδα τῶν Ἱμαλαΐων τελεῖται, κατ'ἔτος, κατὰ τήν Μπέϋλη, ἡ "Ἑορτή τοῦ Βεσάκ", κατὰ τήν ὁποία "τόσον ὁ Χριστός ὅσον καί ὁ Βούδδας εἶναι παρόντες"⁵⁰.

Τέλος, γι'αὐτή τήν ἐπενεμφάνιση τοῦ "Χριστοῦ" τῆς Θεοσοφίας ἐργάζεται τό "Γενικόν Ἐπιτελεῖον" του, ὑπό τόν τίτλο "Νέος Ὁμιλος Ἐξυπηρετητῶν τοῦ Κόσμου".

δ) Τό ἔργο τοῦ "Χριστοῦ" τῆς "Νέας Ἐποχῆς"

Ὁ Χριστός τῆς "Νέας Ἐποχῆς" ἔχει νά ἐπιτελέσει, κατὰ τήν Θεοσοφία, ἓνα πολύ σημαντικό ἔργο. Αὐτό τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ προωθεῖ καί ὁραματίζεται ἡ Θεοσοφία. "Ὁραματιζόμεθα, διακηρύσσει ἡ Θεοσοφία, μίαν νέαν καί ζωτικήν παγκόσμιον θρησκείαν, μίαν πίστιν καθολικήν ἡ ὁποία θά ἔχη τὰς ρίζας της εἰς τό παρελθόν ἀλλά θά ἀποσαφηνίσῃ τήν ἀνατέλλουσαν νέαν ὠραιότητα καί τήν ἐπερχομένην ζωτικήν ἀποκάλυψιν", ἡ ὁποία (ἀποκάλυψη) "θά ἀποδείξῃ τήν ἀλήθειαν τῆς ὑπάρξεως ἐντός μας τοῦ Θεοῦ...Ὁ τύπος τοῦ Ὑπερβατικοῦ Δημιουργοῦ πρέπει νά ἀποδειχθῇ ψευδής...Ὁ Θεός κατοικεῖ μέσα εἰς τὰς μορφάς ὅλων τῶν δημιουργημένων (sík?) πραγμάτων"⁵¹.

Πρός τόν σκοπόν αὐτόν, "Ἡ ἐπιστήμη τῆς Ἐπικλήσεως καί τῆς Παρακλήσεως θά ἀντικαταστήσῃ ἐκεῖνα τά ὁποῖα σήμερον ὀνομάζομεν "προσευχήν" καί "λατρείαν"⁵².

Οἱ γενικές γραμμές τῆς νέας παγκόσμιας θρησκείας πού θά ἐγκαθιδρύσῃ ὁ Χριστός τῆς "Νέας Ἐποχῆς" εἶναι οἱ ἑξῆς:

α) "Θέσπισις μερικῶν μεγαλειτέρων ἑορτῶν ἐν σχέσει μέ τήν Σελήνην καί εἰς μικρότερον βαθμόν μέ τόν Ζωδιακόν".

β) "Θέσπισις ὠρισμένης ὁμοιομορφίας εἰς τά τυπικά τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου".

γ) "Εἰς τόν κόσμον τοῦ μέλλοντος... ὅλοι οἱ μέ πνευματικάς προθέσεις καί τάσεις ἄνθρωποι παντοῦ, θά ἑορτάζουν τὰς ἰδίας ἀγίας ἡμέρας". "Τρεῖς τοιαῦται κύριοι ἑορταί θά ὑπάρχουν κατ'ἔτος, αἱ ὁποῖαι θά ἐμπίπτουν εἰς τρεῖς διαδοχικούς μῆνας": ἡ "Ἑορτή τοῦ Πάσχα" (ἑορτή τοῦ Ἀναστάντος ζῶντος Χριστοῦ), πού θά καθορίζεται ἀνάλογα μέ τήν Πανσέληνο τῆς ἀνοίξεως, ἡ "Ἑορτή τοῦ Βεσάκ" (ἑορτή τοῦ Βούδδα),

⁴⁸ αὐτόθι σ. 33.

⁴⁹ αὐτόθι σ. 22.

⁵⁰ αὐτόθι σ. 49.

⁵¹ αὐτόθι σ. 160.

⁵² αὐτόθι σ. 161.

πού θα καθορίζεται σέ σχέση μέ τήν Πανσέληνο τοῦ Μαΐου καί ἡ "Εορτή τῆς Καλῆς Θελήσεως" (εορτή τοῦ Πνεύματος τῆς ἀνθρωπότητος), πού θα καθορίζεται ἀνάλογα μέ τήν Πανσέληνο τοῦ Ἰουνίου⁵³.

Αὕτῃ ἡ ἰδέα μιᾶς Παγκόσμιας Θρησκείας, κατά τήν Μπέιλη, (μιλεῖ ἤδη γι'αὐτό τό ἔτος 1949) *"Βραδέως σήμερον...γίνεται εὐρέως ἐπιθυμητή καί ἐργασία συντελεῖται διά τήν πραγματοποίησίν της. Ἡ συγχώνευσις τῶν πίστεων ἀποτελεῖ τώρα ἔδαφος συζητήσεων. Τῆς νέας παγκοσμίου θρησκείας τά βάθρα θά τά καθορίσουν ὅσοι ἐργάζονται εἰς τόν τομέα τῆς θρησκείας"*⁵⁴. Γι'αὐτό *"Εἶναι ἀνάγκη νά ἐνθυμοῦνται οἱ κληρικοί ὅτι τό πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μεγαλείτερον ἀπό ὅλας τάς ἐκκλησίας καί μεγαλείτερον ἀπό τάς διδασκαλίας των"*⁵⁵.

Ὑπάρχουν ὅμως καί ἐμπόδια γιά τήν "ἐπανεμφάνιση" τοῦ "Χριστοῦ τῆς Νέας Ἐποχῆς" καί κατά συνέπειαν γιά τήν ἐγκαθίδρυση τῆς Νέας Παγκόσμιας Θρησκείας. Καί πρῶτο ἐμπόδιο εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστιανικός κόσμος. *«Τό ἔργον καί τήν διδασκαλίαν τοῦ Χριστοῦ δυσκόλως θά δεχθῇ ὁ Χριστιανικός κόσμος, ἐνῶ εἰς τήν Ἀνατολήν θ'ἀφομοιωθοῦν εὐκολώτερα. Μεγάλη ὅμως ἀνάγκη ὑπάρχει νά δοθῇ ἓνα δυνατόν πλήγμα κάποια δύσκολος παρουσίαις τῆς ἀληθείας ἃν θέλωμεν ν'ἀφυπνισθῇ ὁ Χριστιανικός κόσμος καί ἃν θέλωμεν ν'ἀναγνώρισουν οἱ Χριστιανοί τήν θέσιν των εἰς τήν παγκόσμιον θείαν ἀποκάλυψιν, καί νά ἴδουν τόν Χριστόν ὡς ἐκπροσωποῦντα ὅλας τάς πίστεις καί νά τόν τοποθετήσουν εἰς τήν νόμιμον θέσιν Του ὡ Παγκοσμίου Ἐκπαιδευτοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Διδάσκαλος τοῦ κόσμου καί ὄχι ὁ Διδάσκαλος τοῦ Χριστιανισμοῦ»*⁵⁶.

Πάντως, δύο εἶναι, κατά τήν Μπέιλη, οἱ κύριοι συντελεστές πού περιορίζουν τήν σημερινή εὐκαιρία νά ἐμφανισθῇ ὁ "Χριστός": *«1) Ἡ ἀδράνεια τοῦ συνήθους Χριστιανοῦ καί 2) Ἡ ἔλλειψις χρήματος...»*⁵⁷. Ἀπ'αὐτούς τούς δύο συντελεστές ὁ κυριώτερος εἶναι *«ἡ ἔλλειψις οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ"*. Γι'αὐτό οἱ *"πνευματικοί ἐργάται"* ὀφείλουν *"νά διδάξουν τούς ἀνθρώπους νά δίδουν"* καί παράλληλα νά συγκροτήσουν *"τό συνδικάτον, τό ἴδρυμα ἢ τήν ὀργάνωσιν ἐκείνην, ἡ ὁποία θά διαχειρίζεται τό προσφερόμενον χρήμα»*⁵⁸. Γι'αὐτό, καλοῦνται ὅλοι οἱ ἀποκρυφιστές νά ἐντείνουν τίς

⁵³ αὐτόθι σ. 164-165.

⁵⁴ αὐτόθι σ. 169.

⁵⁵ αὐτόθι σ. 170.

⁵⁶ αὐτόθι σ. 67-68.

⁵⁷ αὐτόθι σ. 178.

⁵⁸ αὐτόθι σ. 184.

προσπάθειές τους, διότι «είς κάθε χώραν σήμερον ἡ ἀνθρωπότης ἀναμένει τόν Ἐρχόμενον, ἀνεξαρτήτως τοῦ πῶς Τόν ὀνομάζει»⁵⁹.

Καί ναί μέν, ἡ Μπέϊλυ προειδοποιεῖ ὅτι: «Δέν πρόκειται νά καθορίσωμεν τήν χρονολογίαν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ ἢ νά περιμένωμεν καμμίαν θεαματικήν βοήθειαν ἢ φαινόμενα περίεργα", ὅμως ὑπογραμμίζει ὅτι "ἀπό τήν ιδικήν μας ἐργασίαν ἐξαρτᾶται ἡ ἔλευσίς Του»⁶⁰.

"Ἔτσι, λοιπόν, ἡ "ἐπανεμφάνιση τοῦ Χριστοῦ" τῆς "Νέας Ἐποχῆς" δέν ἀποτελεῖ μόνον δικό του θέλημα καί δική του ἀπόφαση, οὔτε βρίσκεται "ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ Πατρός" (Πράξ. α' 7), ἀλλά ἐξαρτᾶται ἅμεσα καί καθορίζεται τόσον ἀπό οἰκονομικούς συντελεστές ὅσον καί ἀπό τήν προσπάθεια καί τήν δραστηριότητα τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ὑδροχόου.

Σκοπός τῆς "ἐπανεμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ" δέν εἶναι νά "κρίνη ζῶντας καί νεκρούς". Ἡ Μπέϊλυ γράφει χαρακτηριστικά: «Πρέπει νά ἐννοήσωμεν ὅτι δέν ἐργαζόμεθα διά καμμίαν συντέλειαν». Σκοπός τοῦ "Χριστοῦ" τῆς Θεοσοφίας εἶναι νά βελτιώσῃ «τάς ὑφισταμένας συνθήκας» καί νά ἐγκαινιάσῃ μίαν «νέαν ἐποχὴν τῆς καλῆς θελήσεως καί κατανοήσεως» καί ἐπὶ πλέον νά διδάξῃ «τόν νόμον τῆς Ἀναγεννήσεως», δηλαδή τῆς μετενσαρκώσεως⁶¹. Ἔτσι θά φθάσουμε στόν τελικό σκοπό, πού εἶναι νά ἀναγνωρίσουμε «σάν ἀληθινοί Χριστιανοί ὅλους ἐκείνους πού ἀποδεικνύουν Χριστικό πνεῦμα, ἀνεξαρτήτως ἂν εἶναι Ἰνδοί, Μωαμεθανοί ἢ Βουδδιστές, ἢ ἂν ἔχουν τήν ἐτικέττα οἰουδήποτε ἄλλου ὀνόματος ἀπό τό ὄνομα τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ»⁶².

Τέλος, γιά τήν Μπέϊλυ, «Αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως χρειάζονται καί αὐταί νά ἀτιληφθοῦν ὅτι, κατά βάσιν, δέν ὑπάρχει εἰμὴ μία καί μόνη Ἐκκλησία, πλὴν δέν εἶναι ἀνάγκη ἡ μία αὐτὴ Ἐκκλησία νά εἶναι ὁ ὀρθόδοξος Χριστιανικός θεσμός· ὁ Θεός ἐργάζεται κατά τρόπους πολλούς, διά πολλῶν πίστεων καί διά πολλῶν θρησκευμάτων· διά τῆς ἐνώσεώς των θά ἀποκαλυφθῇ ἡ πληρότης τῆς ἀληθείας. Αὐτός εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς λόγους πού ἐπιβάλλουν τήν ἐξάλειψιν τῶν ἐπουσιωδῶν διδασκαλιῶν καί, μέ τήν ὑπογράμμισιν ἐκείνων πού ἐνισχύουν τήν ἐνόητά των, θά ἀποκαλυφθῇ ἡ πληρότης τῆς ἀληθείας. Αὐτό ἀκριβῶς θά κάμῃ ἡ παγκόσμιος θρησκεία καί ἡ ἐπιτέλεσις αὐτοῦ τοῦ ἔργου θά προχωρήσῃ γρήγορα μετὰ τήν ἐπανεμφάνισιν τοῦ Χριστοῦ»⁶³.

⁵⁹ αὐτόθι σ. 202.

⁶⁰ αὐτόθι σ. 202.

⁶¹ αὐτόθι.

⁶² Μπέϊλυ Ἀλ., Ἀπὸ τῆ Βηθλεέμ στόν Γολγοθᾶ, σ. 318.

⁶³ Τῆς ιδίας, Ἀπὸ τήν Βηθλεέμ... σ. 170.

Όπως φαίνεται καθαρά από όλες τις παραπάνω έκδοχές περί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διαστρεβλώνουν καί κακοποιοῦν τό Πανάγιο Πρόσωπό Του καί οὐδεμία σχέση μποροῦν νά ἔχουν μέ τόν ἀληθινό ἱστορικό Ἰησοῦν Χριστόν τῶν ἱ. Εὐαγγελίων, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποῖος εἶναι ὁ Μόνος «ἀληθινός Θεός καί ζωή ἡ αἰώνιος» (Α΄ Ἰω. ε΄ 20).

ΙΖ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσος

2.11.2005